

han fundet Lejlighed til at forny Bekendtskabet. De havde et Par Gange haft Stævnemøde om Aftenen i en af Byens store Tømmergaarde; men forresten var de hurtig bleven færdig med hinanden. Den altfor grovkornede Ligeftemhed i Tøsens Udtryk og Lader havde gjort ham skamfuld, og da hun engang ligefrem forsøgte Angreb paa hans Dyd, havde han med Skyhed slængt hende fra sig og søgte hende ikke tiere.

En særlig Forkærlighed havde han for Havnen og det Liv, der ... fattigt nok forresten ... rørte sig paa Bryggen mellem Kulskibene og de smaa, svenske Tømmerlastere. Dernede laa en lille Provianteringsbod, hvis Bestyrer han havde lært at kende, og her tilbragte han ofte sine Fritimer for at kunne høre paa Søfolkenes Fortællinger om deres Oplevelser i fremmede Lande, om de store Oceandampere med deres Fragt af indtil to Tusinde Personer, og om Livet paa de store Havnepladser med deres vældige Skibsværfter og Dokker.

Sømandslivet fristede ham dog ikke. Han havde sat sig et større Maal. Han vilde være Ingeniør. Denne Stilling syntes ham nemlig at byde de fleste Muligheder for Virkeliggørelsen af hans Drøm om et stolt og frit omflakkende Liv, rigt paa Eventyr og spændende Tildragelser. Desuden vilde han ved at vælge en saadan rent praktisk Livsgerning paa den tydeligste Maade udskille sig fra sin Slægt og bryde med dens saa forherligede, aarhundredgamle Traditioner. Hans Valg var en bevidst Udæskning, navnlig overfor Faderen, der plejede at tale meget nedsættende om Folks Glæde ved Tidens store tekniske Fremskridt. Saaledes havde han engang, da der var bleven en Del Røre blandt Borgerne i Anledning af et Forslag om at søge Byens hensygnende Skibsfart fremmet ved en Uddybning af Fjordindløbet, udtalt sig yderst ringeagtende om den hele Sag. „Disse Folk med deres idelige Bekymringer for alle andre Ting end det ene fornødne,“ havde han sagt. Fra den Dag vidste Peter Andreas, at han vilde være Ingeniør.

En Tilskyndelse i samme Retning fik han desuden henne fra Skolen. Medens de fleste af hans Lærere allerede paa et tidligt Tidspunkt havde opgivet ham som En, der dog aldrig vilde drive det til noget ordentligt, havde han efterhaanden vundet sig en Ven og Beskytter i sin Matematiklærer. Denne, en gammel Militær, udtalte sig endog særdeles rosende om hans Evner overfor Faderen, naar denne — som det et Par Gange havde været Tilfældet ... i sin Utaalmodighed tænkte paa at